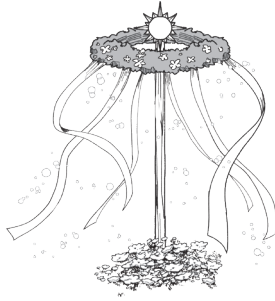

1

เรื่องตลก

วู้ด! วู้ว! ตึง! ตึง!

เสียงผิวปากสลับสั้นยาวเป็นจังหวะสอดแทรกอยู่ในทำนองเพลงที่เต็มไปด้วยความรื่นเริง กระตุ้นให้ปีศาจอัสโมวตัวน้อยที่จับปลายสายริบบิ้นสีแดงอยู่ยั้งกระโดดโลดเต้นไปรอบเสาไม้เมย์โพลอย่างร่าเริง โดยไม่ได้สนใจเลยว่าสปิริตตนอื่นที่ถูกเกณฑ์มาร่วมงานฉลองเทศกาลเมย์เดย์ร่วมกับเขาจะแสดงสีหน้าอย่างไร

เจย์มองเห็นสีหน้าละเหี่ยใจของไฟร์เทียที่แทบจะเผาสายริบบิ้น เห็นสีหน้าก่อกวนไม่เข้าคายนอกของซีโร และใบหน้ายิ้มขำของแอนนิมอส ซึ่งดูจะไม่ค่อยลำบากใจมากนักกับการละเล่นนี้ แถมบางครั้งยังแยกร่างสร้างร่างวิญญาณอีกสองสามร่างไปจับริบบิ้นเส้นอื่นเพื่อทำให้การเต้นรอบเมย์โพลนี้ดูมีสีสันขึ้นอีก

บางที่อาจเป็นเพราะเอเทมมูแห่งอากาศตนนี้ชอบแกล้งคนอื่น เลย

ชอบที่ได้เห็นซีโรและโพรเทียต้องมาตกระกำลำบากกับตัวเองด้วยก็เลยรู้สึกสนุก ส่วนอีกหนึ่งสปริตอย่างอววิซที่ตอบรับการเล่นครั้งนี้เพราะอยากเล่นกับอัสไมวนั้นดูจะมีความสุขที่สุด เจ้าตัวเตรียมพร้อมไปกับกิจกรรมนี้ถึงขนาดแปลงร่างเป็นลูกหมี่ขาวขนาดย่อส่วนเพื่อให้มีส่วนสูงพอๆ กับอัสไมว ทำให้การเดินรำเพื่อการเฉลิมฉลองครั้งนี้เป็นภาพที่สวยงาม

เสียงเพลงสนุกสนาน อัสไมวกียิ่งคึก วังวนไปมารอบเมย์โพล ปากร้องสั่งให้สปริตทั้งวังเดินหน้า วังถอยหลัง ทำให้เส้นริบบิ้นหลากสีหมุนพันเสาไม้จนริบบิ้นสั้นลง จากนั้นก็วังทวนเข็มนาฬิกาเพื่อคลายเส้นริบบิ้น ออกจนกลับมายาวเหมือนเดิม เล่นอย่างนี้หลายเพลงแล้ว ดูไม่มีที่ท่าว่า จะเบื่อ

‘พวกเพี้ยน’

เจย์เหลือบตาไปมองกิติมที่นั่งอยู่บนบ่าตัวเองแล้วหัวเราะ

เมื่อคืนในวันเทศกาลเบลเทน เจย์กับครอบครัวใช้เวลาว่างในการเล่นหมากล้อมด้วยกัน อัสไมวรู้จากอัสสุโซว่าวันพรุ่งนี้เป็นภูเขาในนอร์ทวูด จะจัดงานฉลองวันเมย์เดย์ อัสมายากับอัสสุโซจะต้องไปควบคุมอาณาเขต

อัสไมวอยากเข้าร่วมแต่ไปไม่ได้เพราะอัสสุโซบอกว่าตัวเองจะไปทำงาน พออัสไมวเถียงว่าทำไมอัสมายาไปได้ อัสสุโซเลยต้องยกเจย์มาอ้าง สุดท้ายเจย์ทนเห็นอัสไมวเศร้าไม่ได้เลยจะจัดงานฉลองวันเมย์เดย์ให้เจ้าหนูปีศาจเอง

อันที่จริง การจัดเมย์โพลแดนซ์ไม่ใช่เรื่องยาก ก็แค่หาเสาไม้มาตั้งแล้วผูกริบบิ้นหลากสี เตรียมเพลงกับขนมเอาไว้กินระหว่างเล่น จากนั้นก็ให้เด็กหลายๆ คนจับปลายเชือกแล้วเปิดเพลง

การละเล่นแบบนี้จัดขึ้นเพื่อเหล่าเด็กน้อยจริงๆ การทำเมย์โพลไม่ยาก เพลงก็ขอให้เหล่าวิญญาณที่อยู่บริเวณนี้มาช่วยกันเล่นเครื่องดนตรี

ประกอบจังหวะให้ได้ แต่สำหรับครอบครัวสก๊อตที่ตอนนี้มีเด็กน้อยอยู่แค่คนเดียว ไมลีย์ ตนเดียว ซึ่งก็คืออัลโมว ความยากในการจัดอีเวนต์นี้คือการหาเพื่อนร่วมเล่นมากกว่า

‘หัวเราะอะไร หัวสมองนี่ก็เอาแต่คิดเรื่องไร้สาระ’

‘ไร้สาระที่ไหน อัลโมวก็ออกจะมีความสุข’

‘ตามใจขนาดนี้ เจ้านี้ได้เสียนิสัยแน่’

‘หึๆ กิติมก็ช่วยฉันเอาชนะหมากล้อมซีโรนี่นา กิติมก็ตามใจอัลโมวเหมือนกัน’

‘ข้าช่วยเพราะคนยังไม่ครบต่างหาก ถ้าเนโรอยู่มีเหรอดข้าจะต้องออกโรง ข้าก็แค่ช่วยให้เจ้าได้คนครบเร็วขึ้นใจ’

พอได้ยินอย่างนี้ใจก็หัวเราะขำ เนโรต้องกลับไปโคมาเสียเมื่อคืนเลยรอดตัว ไม่ต้องเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อค้นหาตัวผู้ร่วมเดินเมย์โพลแดนซ์กับอัลโมวไปได้อย่างหวุดหวิด งานนี้เลยร้อนถึงกิติมที่ต้องแสดงฝีมืออย่างจริงจังเพื่อหนีตาย เพราะพอนับจำนวนคนแล้ว สบิริตที่จะรอดจากการเข้าร่วมทีมเมย์โพลแดนซ์ในครั้งนี้มีแค่หนึ่งตำแหน่งเท่านั้น สุดท้ายกิติมก็คือคนที่รอด

‘ที่จริงเล่นด้วยกันทั้งหมดก็ไม่เห็นเป็นไร เข้ากับเทศกาลดีออก’

‘เชิญเจ้าตามสบายเถอะ ข้าขอผ่าน’

เจย์ฟังแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าขำ ขณะนั้นก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่วิทปรากฏตัวแล้วนั่งลงบนเก้าอี้สนามที่ตั้งอยู่ข้างตัวเจย์พอดี

‘ไอ้ กำลังสนุกกันอยู่เลย’

เจย์หันไปมองผู้มาใหม่อย่างสนใจ ตั้งแต่วันคริสต์มาสดูเหมือนวิทจะยุ่งเป็นพิเศษเลยไม่ได้มาหาเจย์ที่จีนเลย เจย์เองก็ค่อนข้างยุ่งเพราะหลายเดือนที่ผ่านมาเขาต้องไปอเมริกาอยู่พักใหญ่เพื่อเตรียมการบาง

อย่างเกี่ยวกับการบ้านของเขาอีกคน นี่ก็เพิ่งกลับมาถึงที่พักที่ชิวานได้ไม่กี่วันเอง

“มีอะไรให้ผมช่วยหรือครับ” เจย์เอ่ยถามอย่างรู้้งาน เพราะเขาแน่ใจว่าถ้าอีกฝ่ายไม่อยากใช้งานหรือต้องการอะไรจากเขาก็คงไม่ปรากฏตัวแน่นอน

“ไม่มี”

เจย์นิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยว่า

“เป็อหรือครับ”

วิทหัวเราะ

“นิดหน่อย ช่วงนี้ไม่มีเด็กน่าสนใจให้ส่งเสริมเลย” วิทเอ่ยพลางยกมือขึ้นเหนื่อหัวแล้วบิดขี้เกียจ เจย์มองดูคนที่ดูมีความสุขกับการได้แก่งคนอื่น ก็นึกสงสารเด็กที่อีกฝ่ายหมายตาในอนาคตเลยว่าจะต้องเจอกับ ‘การบ้าน’ ที่น่าปวดหัวของคนขี้เป็อแน่ๆ

“ทำไมคุณไม่กลับไปให้การบ้านลูกศิษย์คนก่อนๆ ระหว่างรอละ” เจย์แนะนำอย่างหวังดี แต่วิทกลับเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเกียจคร้านว่า

“ไม่ละ”

“ครับ?”

“พวกเขาโตหมดแล้ว ให้การบ้านอะไรไปก็ทำเสร็จไวเกินไป ไม่สนุก”

เจย์ถึงกับย้มแห้ง ขณะที่วิทหันมาถามว่า

“รู้ไหมว่าในบรรดาลูกศิษย์ของฉันทันคนไหนขยันที่สุด”

“ท่านเมจจะมั่งครับ”

“มุซอล วอร์เดซ ต่างหาก แล้วรู้ไหมว่าใครขี้เกียจที่สุด”

เจย์ยักไหล่ เพราะเขาไม่คิดจะเดา เขาเข้าใจว่าเขาไม่ได้อยากทำความเข้าใจกับมาสเตอร์ของร้านน้ำชาวิทาเรียเท่าไร เพราะเขาไม่อยาก

เพิ่มโอกาสให้เกิดร่องรอยใหม่กับบุคคลที่ยังไม่ถึงเวลาที่ตัวเขาจะต้อง
เกี่ยวข้องกับด้วย

“พี่น้องสวอธน์”

“พี่น้อง?”

“เวन्दี้กับวีค สวอธน์ นะ อ๊ะ จริงลี นายรู้จักเวन्दี้ใช่ไหม”

“ผมได้ยินชื่อเสียงของเธอมาบ้าง สารตัวกลางของเธอคือเส้นด้าย
ไหมไหมครับ”

“อ้อ”

“มันคล้ายด้ายประสานเอกภพของสก็อตมากเลย”

วิทย์ยกยิ้ม “ใช่”

“ทำไมเธอถึงเลือกเส้นด้ายล่ะครับ สวอธน์อย่างเธอ น่าจะมีสาร
ตัวกลางที่ทรงพลังมากกว่านี้”

“หึๆ นายพูดแบบนี้เพราะไม่เคยเห็นเวन्दี้ใช้เส้นด้ายนะสิ”

เจย์มองวิทย์อย่างสนใจ แต่วิทย์ก็ไม่เอ่ยต่อ เจย์จึงรู้ว่าเรื่องของเวन्दี้
ถ้ายังไม่ถึงเวลา วิทย์คงไม่เล่า ดังนั้นเขาจึงเปรยว่า

“พวกเขาเป็นสวอธน์นี่ครับ มีซีเทลที่เก่งกาจหนึ่งคนในรุ่นก็นับว่า
หายากแล้ว แต่รุ่นของพวกเขากลับมีถึงสองคน สุดยอดไปเลยนะครับ”

“คนนอกมองว่าสุดยอด แต่ความจริงคงไม่มีใครรู้หรือว่าการเกิด
เป็นสวอธน์เป็นเรื่องโชคร้ายมากกว่าโชคดี”

โลกเวทมนตร์จะว่างก็กว้าง จะว่าแคบก็แคบ การที่มันกว้าง
ก็เพราะเหล่าผู้ศึกษาเวทมนตร์ต่างทำงานอย่างหนักเพื่อที่จะศึกษาองค์
ความรู้นี้ให้กระจ่างแจ้งที่สุด แต่ยิ่งพวกเขาศึกษาลงลึก สิ่งก็ตามมาก็คือ
วิชาเหล่านี้กลับแตกแขนงออกไป โลกก็เลยเหมือนขยายใหญ่ขึ้น

ทว่าก็มีศาสตร์บางศาสตร์ที่เหมือนเกิดขึ้นมาเพื่อคนบางกลุ่ม และ

ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ผู้ที่อยู่บนจุดสูงสุดของศาสตร์นั้นก็ยังเป็นคนกลุ่มเดิม ศาสตร์ที่ว่าก็คือศาสตร์โอโนรุอส

“ผมจำได้ว่าในร้านของคุณก็มีคนจากตระกูลริบส์ด้วย” เจย์เอ่ยเหมือนนึกขึ้นได้

“โอ้ ใช่ ศิษย์หลานของนั่นเอง ลูกศิษย์คนเล็กของวีค ฐู๋ใหม่ ขนาดลูกศิษย์ตัวเอง วีคยังไปชมมาจากเวนต์ี่เลย ชี้่เกี่ยจนคนส่ายหน้าจริงๆ”

เจย์ฟังไปพลงกัยกกระป๋องโคล่าในมือขึ้นจิบ หลายครั้งแล้วที่เจย์รู้สึกว่าการที่ชะบอวดลูกศิษย์ ทำมาเป็นพุดนุ่นพุดนี้เหมือนตำหนิคนของตัวเอง แต่พอมองไปที่ลูกศิษย์เหล่านั้นของเจ้าตัว ความยอดเยี่ยมของคนที่ถูกตำหนิก็โดดเด่น ถ้าเป็นไม้ ก็คงเหมือนวิทนำออกมาดีสแกนหน้าคนฟัง ทุกครั้งที่เขาพุดราวกับอ่อนอกอ่อนใจกับความไม่เอาไหนของลูกศิษย์ มันเลยไม่ต่างจากการประกาศกับคนอื่นว่า

“นี่ขนาดยังไม่เอาจริงเอาจังนะ ลูกศิษย์ของฉันทันยังเก่งขนาดนี้เลย”
ดังนั้น เจย์เลยไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดให้คนชั่ววดได้สมใจ วิทเห็นเจย์ไม่คิดจะต่อบทสนทนาเลยกลอกตาแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ว่า

“ไม่ใช่ว่านายวางแผนจะให้เขาเป็นตัวช่วยนายอีกคนหรือ”

เจย์เหลือบตามาสบ ก่อนจะตอบรับด้วยรอยยิ้มว่า

“นั่นไม่เรียกการวางแผนหรือครับ เรียกว่าสวัสดิการของพนักงานต่างหาก”

“แหม พุดอย่างกับเขากลายเป็นพนักงานของร้านฉันทันแล้วเลยนะ รู้สึกเหมือนกับเสียเปรียบยังไงชอบกลแฮะ นอกจากฉันทันจะต้องช่วยแนะนำเขาแล้ว นายก็ยังมีมือลูกศิษย์ของฉันทันอีก”

“คุณเป็นคนแก่ใจดี ขาดทุนสักนิดสักหน่อยไม่เป็นไรหรือครับ

อีกอย่าง เพราะผมชนะพนันคุณต่างหาก คุณถึงช่วยแนะนำเขา ส่วนเรื่องที่เขาอยากขอร้องให้มาสเตอร์วิคคนนั้นช่วย เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ก็ถือเป็นโบนัสเถอะ เพราะสุดท้าย คนที่ได้ประโยชน์สูงสุดก็คือคุณไม่ใช่หรือ”

วิททำเสียงจ๊กจ๊กในลำคอ แต่สุดท้ายก็เหมือนจะเลิกพูดเรื่องนี้ไป เจย์ไม่คิดจะชวนอีกฝ่ายคุยจึงดื่มโคล่าต่อ วิทเองก็เรียกเอาชุดน้ำชาของเขาออกมาล้างมือล้างหน้ามองการละเล่นที่ยังคงดำเนินไปอย่างรื่นเริง

เมื่ออัสโมวกับเหล่าสปีริตเล่นเมย์โพลจนเบื่อ อัสโมวก็วิ่งกลับมาหาพร้อมร้องบอกว่าวิท เจย์จึงหยิบชาคาร์สามสี่อันออกจากกระเป๋าล้างส่งให้อัสโมว

“กินนี่รองท้องก่อนนะอัสโมว ยังไม่ถึงเวลาอาหาร”

“ก็ได้ แต่ข้าอยากกินโคล่าด้วยได้ไหม”

“ได้ ออวิชด้วย มารับโคล่านี้ไปกินนะ”

ออวิชที่เดินเตาะเตาะตามหลังอัสโมวรับกระป๋องโคล่าไปด้วยรอยยิ้ม หลังจากอยู่ด้วยกันมาหลายปี ภูตอากาศที่แสนซื่อๆ ก็เริ่มกล้าแสดงออกมากขึ้นเรื่อยๆ ที่สำคัญ เพราะมีออวิชกับแอนนิมอสช่วยดูแลอัสโมว ปีศาจน้อยเลยไม่ค่อยเหงาเท่าไร

หลังจากเจย์เปิดกระตักน้ำแข็งเพื่อหยิบกระป๋องโคล่าส่งให้อัสโมวกับออวิชแล้ว ก็ไม่ลืมส่งให้แอนนิมอสด้วย สำหรับไฟร์เทียและซีโรนะเหวอ สองเอเทมมูไม่ได้สนใจเครื่องดื่ม พอเห็นว่าเจ้าหนูอัสโมวเปื้อนเมย์โพลแดนซ์แล้วก็รีบหายตัวไปเลย วิทมองการหนีเอาตัวรอดของเอเทมมูทั้งสองด้วยสายตาขบขัน

เมื่ออัสโมวได้รับของกินกับเครื่องดื่มแล้ว ก็ปีนขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้สนามของตัวเองแล้วเริ่มเปิดกระปุกชาคาร์กินกินในนั้นเพื่อเพิ่มพลังก่อน จากนั้นก็ดื่มโคล่าพลาซมุดกับออวิชและแอนนิมอสอย่างร่าเริง

“นายควบคุมปริมาณการกินกินของอัสโมวอย่างนี้ ไม่กลัวเขาโตช้าหรือไง”

“อัสโมวเป็นแบบนี้ก็ดีอยู่แล้วครับ ให้เขาได้เล่นอย่างมีความสุขทุกวันก็พอ”

วิทมองสีหน้าของเจย์จากนั้นก็ยกยิ้ม

“ทั้งนายทั้งผมทำให้ฉันรู้สึกผิดกับอัสสุโซ่ชนิดหน่อยนะ”

“ทำไมครับ คุณคิดว่าตัวเองแย่ที่สุดในบรรดาพวกเราหรือ”

วิทหัวเราะในลำคอ เพราะรู้ว่าคำว่า ‘พวกเรา’ ของเจย์หมายถึงพ่อมดสามคนที่สร้างปีศาจอัสโมวขึ้นมา

“ก็นิดหนึ่ง ผมซดอัสมายาเข้มงวดมากเกินไปละ ส่วนฉัน...เรียกว่าเลี้ยงแบบปล่อยแล้วกัน ใครใช้ให้อัสสุโซ่เกิดมาก็รู้ความเลย ไม่สิ อย่างน้อยฉันก็หาเพื่อนให้เขาอะ”

“เพื่อน?”

“เดี๋ยวดีใจ”

“อ้อ ใช่ คุณสร้างคุณอัสสุโซ่หลังจากที่รับมาสเตอร์เมจมาได้แล้วนี่นา” เจย์เอ่ยเหมือนนึกขึ้นได้

“ใช่ อาจเป็นเพราะว่าฉันดูแลเด็ยดีมาพักใหญ่ ในหัวของจินเวลาคิดถึงเด็กก็จะมีรูปร่างประมาณเขา อัสสุโซ่ที่เกิดมาก็เลยตัวโตกว่าอัสโมวหน่อย มองเผินๆ ด้านนอกก็เหมือนเป็นพี่น้องกับเด็ยดีเลยละ”

เจย์มองคนพูดด้วยสายตาประหลาด เพราะคงมีแค่ วิท แซมป์สันเท่านั้นที่นำเอาสปีดกลุ่มปีศาจมาเป็นพี่น้องกับลูกมนุษย์ครึ่งเทพได้

“แล้วพวกเขาทะเลาะกันไหมครับ”

“ไม่เลย เข้ากันได้ดีมาก ลองนึกดูสิ เด็กจริงจั่งสองคนจับคู่กัน ฉันนี่สบายเลย ร้านนี้แทบไม่ต้องดูแล พวกเขาขายยาร้านสมุนไพรของฉันจน

ใหญ่โต มีผลกำไรออกเงยทุกปี ยิ่งพอมีอิสรุไซท์ก็ไม่ต้องกลัวใครมาร่างหรือทำร้ายเสียเลย ใครคิดจะมาแหยม เจ้าหนูสองคนนี้ก็จัดการจนหมอบกระแตกกลับไปทุกราย”

“ฟังดูแล้ว เหมือนคุณใช้แรงงานเด็กเลยนะครับ”

วิทโบทมือไปมาพลางร้องขอความเป็นธรรมว่า

“ก็ต้องเห็นใจฉันหน่อยไหมล่ะ นายนะแลกเปลี่ยนบัตรผ่านทางเส้นทางนี้ด้วยความทรงจำ แต่ฉันต้องใช้ร่างกายที่แสนมีค่านี้เลยนะ”

“ถ้าคุณคิดว่ามันล้ำค่าจริงทำไมถึงยอมทำล่ะครับ อีกร่าง...”

เจย์เหลือบไปมองเส้นผมสีขาวของอีกฝ่ายแล้วพูดต่อว่า

“ตอนคุณทำแบบนั้น คุณไม่กลัวสูญเสียเธอไปหรอกครับ”

วิทโบทมือขึ้นเกี่ยวปลายเส้นผมที่วันนี้ถูกมัดเป็นหางม้าเอาไว้เล่นพลางตอบว่า

“ไม่หรอก เธออยู่กับฉันตลอดเวลา”

เจย์ได้ยินอย่างนั้นก็มองวิทด้วยสายตาอ่อนโยน บนโลกนี้แม้แต่ผู้วิเศษที่เก่งกาจที่สุดก็มีสิ่งที่ยอมสูญเสียไปไม่ได้อยู่ เพราะความปรารถนาที่อยากจะรักษาบางสิ่งบางอย่างเอาไว้อย่างสุดชีวิตนี่แหละ ที่ทำให้มนุษย์ก้าวข้ามทุกอุปสรรคไปได้

‘แม้จะไม่ใช่ว่าทุกคนที่สามารถทำได้สำเร็จ แต่ก็เชื่อว่าไม่มีโอกาสเลย และวิทคือคนที่ประสบความสำเร็จคนนั้น’ เจย์คิด ก่อนจะเลิกคิ้วเพราะเขาได้ยินกิตติมพูตขึ้นว่า

‘เจ้าก็เหมือนกัน’

มุมปากของเจย์ยกยิ้มขึ้นขณะได้ยินวิทเอ่ยว่า

“จริงๆ มีเรื่องตลกเรื่องหนึ่งด้วยนะ”

“ครับ?”

“เดี่ยตีกับอัสรูไซ่ใจ ด้วยความที่ดูภายนอกก็เหมือนจะอายุเท่ากัน ไซ่ใหม่ พวกเขาเลยตัวติดกันตลอดเวลา ใครกล้าหาเรื่องพวกเขาสองคน คงโง่มาก แต่ก็มีอยู่เรื่องหนึ่งนะที่ทำให้สองคนนี้ทะเลาะกัน”

เจย์ได้ยินอย่างนี้ก็เริ่มรู้สึกสนใจขึ้นมาแล้ว ฝ่ายหนึ่งคือพ่อมดที่ได้ชื่อว่าทรงพลังมากที่สุดในโลก อีกฝ่ายก็คือปีศาจอัสโมวที่ทรงอำนาจที่สุดในโลก เรื่องอะไรนะที่ทำให้สองคนนี้ทะเลาะกัน

“เรื่องอะไรครับ”

“นายมีเวลาว่างฟังฉันเล่าหรือ”

เจย์เลิกคิ้ว ขณะได้ยินเสียงกิติมภ์บ่นด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่ายว่า

“ว่าแล้ว เจ้าหมอนี้จะต้องมาหาเจ้าเพราะเหงาปากแน่ๆ แล้วเจ้า ก็หลงกลมันจนได้”

คนที่พลาดหลงกลได้แต่ยิ้มอย่างจกใจ ก่อนจะพูดตามน้ำไปว่า

“ถ้าคุณจะถูกภูษาเล่าย่อๆ ก็จะได้มากครับ อีกเดี๋ยวอัสโมวคงหิว จนทนไม่ไหวแล้วผมก็ต้องไปทำอาหารกลางวันให้เขา”

“กลัวอะไร นายไม่ได้เตรียมตัวมาปิกนิกหรือไง” วิทเฮย์พลางชี้ไปทางตะกร้าที่ใส่อาหารกลางวันมากมาย ซึ่งวางอยู่ท่ามกลางขนมบนโต๊ะที่เจย์เตรียมออกมาเพื่อให้อัสโมวได้ฉลองวันเมย์เดย์อย่างเต็มที่

“เฮ้อ โดนดักทางเสียแล้ว” เจย์คิดอย่างอ่อนใจ

สายลมอ่อนพัดโชยเอากลิ่นหญ้าและไออุ่นของแสงแดดเข้ามาปะทะใบหน้าของคนที่นั่งพักผ่อน วิทเฮย์หลังพลางยกแก้วชาในมือจิบอย่างพึงพอใจ

“อากาศวันนี้ดีจริงๆ”

เจย์ยกไหล่เพราะเขาก็เห็นด้วย ชายหนุ่มไม่คิดเร่งให้วิทเล่าเรื่อง เพราะเขาแน่ใจว่าวิทคงอยากเล่าอยู่แล้วเลยมาหาเขา ซึ่งก็จริงอย่างที่เจย์

คิด เพราะเพียงไม่นานวิทก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงติดตลกว่า

“สองคนนั้นทะเลาะกันเพราะมีความเห็นในการเลี้ยงเด็กไม่ตรงกัน”

“เด็ก? เด็กที่ไหน”

คนหนึ่งถือพรหมจรรย์ อีกคนเป็นปีศาจที่ปราศจากความต้องการทางเพศ แล้วจะมีทายาทออกมาให้เลี้ยงดูได้อย่างไร

“ก็ วิศ สวอรัณ ไง การที่เจ้าหนูวิศชี้่เกี่ยจตัวเป็นชนขนาดนั้น ส่วนหนึ่งก็เพราะการเลี้ยงดูของเดียตีกับอัสสุไซ่นั้นแหละ” ยิ่งพูดวิทก็ยิ่งยิ้มกว้างราวกับกำลังนึกถึงเรื่องที่ตลกมาก

“แล้วใครที่ทำให้เขาเป็นคนชี้่เกี่ยจล่ะครับ”

วิทหันมายังคิ้วหลิวตา

“ให้ทาย”

“ถ้าผมทายถูกจะได้อะไรครับ”

“ได้ฟังเรื่องที่สนุก”

เจย์ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจที่หลอกให้คนอายุมากกว่าเสียรู้ไม่ได้ สุดท้ายก็เลยยกกระป๋องโคล่าขึ้นจิบทำเป็นไม่สนใจ จนวิทถามย้าว่า

“ไม่อยากรู้หรือ”

“น่าจะเป็นท่านเมจ” เจย์ตอบอย่างหมดหนทางหนี

“ทำไม่ล่ะ”

“ก็ตอนนั้นคุณวิศอยู่กับท่านเมจนี่ครับ คนชี้่เกี่ยจก็จะชอบอยู่กับคนที่ตามใจเขามากที่สุด”

“หลักการนี้ก็ใช่ เดียตีทำตามใจวิศมากจริงๆ แต่เดียตีก็ไม่ใช่คนที่ตามใจวิศมากที่สุด”

เจย์เอียงคอมองอย่างสงสัย วิทเลยเล่าพร้อมรอยยิ้มตาหยีว่า

“เพราะคนที่ตามใจวิศมากที่สุดคือเวนดี้ต่างหาก”

2

ลูกค้า

เมืองสตราสบูร์ก ค.ศ. 1477

“ข้าพนั้นเลยว่ ชูปัก่อนโลหิตนี้จะทำให้เราได้ลูกค้าปีศาจเพิ่มขึ้นหลายเท่าแน่นอนน” เสียงสดไสของชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมหยิกฟูสีขาวเอ่ยขณะตักของเหลวสีแดงซึมเข้าปาก ทำให้ชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมสีทองที่กำลังยืนอยู่หน้าเตาหันมาดูเขาว่า

“อัสรูไซ่ เจ้ากินก่อนได้ยั้งง ข้ายังทำกับข้าวไม่เสร็จเลย”

“นี่เรียกกินที่ไหน นี่เรียกชิมต่างหาก แต่ว่าใครมหายไปหลายวันแล้วนะ ไม่รู้เขาไปเที่ยวเล่นที่ไหน ให้การบ้านข้าไว้เยอะแยะจนเหมือนจะตายจากกัน”

“เจ้าตายหรือเขาตายละ”

“เขาสี ข้าตายได้ไง นี่เจ้าแข่งวิทเธอ”

เดียดี้เอียงคอแล้วพยักหน้า

“จริง จั๊นเขาตาย แต่ถ้าเขาตาย เราจะลำบากนะ ทุกวันนี้ลูกค้าที่เป็นปีศาจเยอะมากเลยที่มาดื่มที่ร้านเพราะเขาเป็นคนเสิร์ฟ”

“ก็จริง ถ้าจันเขาไม่ต้องตายก็ได้ แล้วข้าก็จะไม่ตายเหมือนกัน”

“ก็แค่เจ้าทำการบ้านให้เสร็จก่อนเขากลับมา ก็ไม่มีใครตายแล้ว”

สุดท้ายอัสสุไรก็อยู่หน้าแล้วก้มลงชดน้ำซุปลโหิตย้อมใจโดยบ่นพิมพ์ไปด้วยว่า

“ข้าว่านะ เขาจะต้องแอบไปเที่ยวเล่นแน่ๆ ทุกที่ไปไม่เกินสองวันนี้ไปเกือบอาทิตย์แล้ว”

“เขาไม่ได้ไปเที่ยวเล่นสักหน่อย วิทขอให้ปรับของต่างหาก คงจะไกล หรือไม่ก็มารับของคงมีปัญหาก็ได้เสียเวลา” เดียตีที่กำลังรอยदनหอมในซุปลกระดูกหมูที่เขาเพิ่งทำเสร็จตอบ

“ไม่รู้คราวนี้จะเป็นวัตถุบอะไรนะ วิทถึงให้ความสำคัญขนาดนั้น”

เดียตีเองก็ไม่รู้และไม่สนใจที่จะหาคำตอบ เขาเคยชินแล้วที่อาจารย์ของเขาหายตัวไปเป็นเวลานานๆ ยิ่งหลังจากที่อาจารย์พาอัสสุไรกลับมาอยู่กับเขา เจ้าตัวก็แทบไม่กลับมาอนที่ร้านอีกเลย

‘ไม่สิ ต้องบอกว่า ตั้งแต่ร่างกายของเขาเป็นอย่างนั้น เขาก็แทบไม่อยู่ติดที่อีกเลย ไปนู่นมานี่ตลอด’ เดียตีคิดพลางตักซุปลกระดูกหมูใส่ถ้วยแล้วถือกลับมาวางที่โต๊ะตรงตำแหน่งที่นั่งของตัวเอง แล้วเอ้อมไปหยิบถ้วยซุปลสีแดงชั้นตรงหน้าอัสสุไรไปที่เตาเพื่อเติมให้เจ้าตัว

แม้ร่างกายของอัสสุไรจะมีรูปร่างหน้าตาหรืออายุพอๆ กับเขา แต่ที่จริงอีกฝ่ายเพิ่งมีอายุไม่ถึงสิบปีและยังต้องบำรุงอีกมาก สิบปีก่อนวิทพาอัสสุไรมาหาเขาแล้วบอกว่า

‘ช่วยอาจารย์ดูแลเขาหน่อย ถือว่าเป็นการบ้านของศาสตราจารย์โมนา-

เซี่ยแล้วกันนะ ลูกศิษย์ที่น่ารักของข้าต้องทำได้ดีเหมือนศาสตร์อื่นๆ แน่'

เดียดี้รู้สึกตก เขาฝึกฝนศาสตร์อะบลามีลินอย่างขยันขันแข็ง แต่อาจารย์กลับให้การบ้านเป็นปีศาจตัวเบ้อเริ่ม แต่ก็เหมือนกับที่วิทสอนศาสตร์อื่นๆ ให้เขา เมื่อสอนมาเดียดี้ก็เรียน เรียนไปเรื่อยๆ และเพราะต้องทำอาหารให้อัสสุโซ่กินบ่อยๆ เขาจึงสามารถสร้างอาหารที่มีความทรงจำจนได้รับการยอมรับจากซาเอ เกรทที่สปีริที้ดูแลวิทไปแล้ว ด้วยอายุเท่านี้แต่ได้ครอบครอง 'ใบชาแห่งอัลฮาคิม' ของตัวเอง ก็นับว่าลงทุนลงแรงไปไม่สูญเปล่า

อัสสุโซ่โตเร็วมาก จนเดียดี้จำไม่ได้แล้วว่าเจ้าปีศาจตนนี้มีช่วงเวลาของเองอย่างเด็กน้อยหรือเปล่า แต่เพราะเดียดี้ก็ไม่เคยอยู่กับเด็กชอบองแงเหมือนกัน และเขาเองก็ไม่ใช่เด็กแบบนั้น กว่าเขาจะสังเกตเห็นถึงความผิดปกตินี้ คำตอบมันก็ไม่สำคัญแล้ว อาจเพราะเป็นเด็กที่รู้ความเร็วเหมือนกัน การอยู่ร่วมกันของพวกเขาสองคนเลยคล้ายกัน คนไม่มีเพื่อนวัยเดียวกันสองคนมาจับคู่กัน เลยเข้ากันได้ดีอย่างประหลาด

การได้มีเพื่อนสนิททำให้เดียดี้เปิดโลกมาก และเข้าใจมากขึ้นว่าทำไมวิทถึงได้มีเพื่อนเยอะแยะ มีเพื่อนแล้วอะไรที่ยากก็สามารถลดเวลาทำลงได้เพราะมีคนช่วย อะไรที่เหนื่อยก็จะเบาแรง ดังนั้นโดยรวมแล้วการมีอัสสุโซ่อยู่ด้วยจึงเป็นสิ่งที่ดี เพราะหลังจากที่คุณปู่กาดีรับออกลาร้านสมุนไพรวิทาเรียเพื่อไปตั้งรกรากที่ฟลอเรนซ์ พออัสสุโซ่มาก็เลยเหมือนได้หุ้นส่วนคนใหม่มาแทนคนเก่า เลยรู้สึกดีมากกว่าแฮะ

ยิ่งพออัสสุโซ่เข้าใจโลกที่เขาเกิดมามากขึ้น พวกเขาทั้งคู่ก็เริ่มวางแผนยึดร้านจากวิท แล้วเปลี่ยนร้านที่เน้นขายสมุนไพรรักษาโรคเป็นร้านขายขนมและเครื่องดื่ม ซึ่งเป็นสินค้าที่ทำรายได้เป็นกอบเป็นกำให้พวกเขาหลายปีแทน

เดียดี้มองว่าการขายสมุนไพรหรือยาเป็นสินค้าหลักทำให้กลุ่มลูกค้าแคบทั้งยังมีต้นทุนสูง แม้ราคาต่อกว่ากับค่ารักษาจะแพงกว่าสินค้าทั่วไป แต่เมื่อต้องใช้แรงงานที่มีความเชี่ยวชาญสูง ก็หมายความว่า การคัดสรรคนงานมาทดแทนก็จะยิ่งยาก

เมื่อคุณภูภาศิริซึ่งทำหน้าที่ตรงนี้มาตลอดไม่อยู่แล้ว ก็ต้องเป็นวิทหรือไมก็เดียดี้ที่ต้องทำแทน ตรงจุดนี้เองที่เป็นปัญหาใหญ่ของเดียดี้ เพราะอาจารย์ของเขานับวันก็ยิ่งชอบออกไปเที่ยวเล่นแล้วไม่กลับมา พอเหลือเขาอยู่คนเดียว ก็เลยรู้สึกว่ามันเป็นการเสียโอกาสเพิ่มรายได้เวลาเจอลูกค้าที่เรื่องมากเรื่องวุ่นๆ

แต่การขายขนมและเครื่องดื่มไม่เหมือนกัน อาหารเป็นสินค้าแปรรูปที่ต้นทุนต่ำกว่ายา ขายง่ายกว่า มีลูกค้าหลากหลายกลุ่ม อีกทั้งสามารถขยายพื้นที่การขายได้ง่ายกว่า ที่สำคัญ การขายอาหารทำให้พวกเขาสามารถหาลูกค้าจ้างที่ไม่ต้องมีคุณสมบัติสูงมากนักได้

นั่นก็หมายความว่า พวกเขาจะทำเงินได้มากขึ้น ใช้แรงงานน้อยลง และยังมีเวลาส่วนตัว แม้ว่าตอนนี้ในร้านสมุนไพรวิทาเรีย ถ้าไม่นับแพนซีที่คอยดูแลเขา กับซุลเทอที่เป็นฝ่ายรักษาความปลอดภัยของร้าน ร้านก็มีลูกค้าจ้างคือปีศาจโคมบี้เพียงคนเดียว

ตอนที่มีการปรับเปลี่ยนร้านในช่วงเย็นให้เป็นร้านขายเครื่องดื่ม โดยมีโคมบี้เป็นพนักงานเสิร์ฟ ผลประกอบการก็คือ ร้านของเขามีลูกค้ากลุ่มปีศาจเพิ่มขึ้นมาก เมื่อเห็นโอกาสทำเงินอย่างนี้ เดียดี้ก็เกิดแนวคิดที่อยากจะรับสมัครลูกค้าจ้างที่สามารถดึงดูดสปีดกลุ่มอื่นเพิ่มอีก

“เราควรติดประกาศเรื่องรับคนเพิ่มเมื่อไร” อัสสุโรถามขึ้นขณะล้างจานตามหน้าที่ประจำของเขา

“ก่อนหน้านั้นเราควรเปลี่ยนป้ายชื่อร้าน กับตกแต่งร้านใหม่ให้

เสรีจก่อน” เดียตีเปรย

“วิทยังคิดซื้อไม่ออกเลย พวกเราอุตสาหให้โอกาสเขาตั้งชื่อเลยนะ ไม่อย่างนั้นเราคงไม่ต้องชะลอการปรับปรุงร้านหรอก” อัสสุโซเอ่ยด้วยน้ำเสียงแข็งๆ

“เจ้าก็ถามเขาบ่อยๆ หน่อยแล้วกัน ข้าว่าเขาก็คงเลือกนั้นเลือกนี้ตามนิสัยนั้นแหละ”

ข้อดีที่สุดของการได้เลี้ยงดูอัสสุโซก็คือ ไม่ว่าเมื่อไรเดียตีก็สามารถสื่อสารกับอาจารย์ของเขาผ่านทางอัสสุโซได้ทันที เพราะดวงจิตของอัสสุโซเชื่อมตรงกับดวงจิตของวิท ขอเพียงอัสสุโซตั้งใจส่งเสียงออกไป จะได้รับเสียงตอบกลับแน่นอน การติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วขนาดนี้ทำให้เดียตีรู้สึกอุ่นใจอยู่นิดหน่อยเหมือนกัน

“ได้ ข้าจะทักไปถึงๆ ให้เขารำคาญจนเลือกออกมาสักชื่อเลย”
กรู๊กรึง!

เสียงกระดิ่งของประตูหลังดังขึ้นทำให้เดียตีหันไปมอง ไม่กี่ชั่วอึดใจ เขาก็เห็นว่าเป็นแพนซีในชุดทะมัดทะแมงเดินเข้ามาพร้อมหมวกฟาง ตอนนี้นเดียตีได้เปลี่ยนให้แพนซีไปดูแลพื้นที่ชั้นบนสุดของร้านสมุนไพรซึ่งเป็นสถานที่ปลูกวัตถุดิบในการทำอาหารของร้าน ร่วมกับที่สปิริตที่ซาเอลส่งให้มาช่วย แพนซีจะดูแลครัวเหมือนเมื่อก่อน

ตอนแรกเทพีสาวไม่ค่อยเห็นด้วย นางอยากดูแลเรื่องอาหารการกินของเดียตีมากกว่า แต่เดียตียืนยันหนักแน่นว่า เขาจะต้องเลี้ยงดูอัสสุโซด้วยวิธีการเดียวกับที่อาจารย์เลี้ยงดูเขา ดังนั้นอัสสุโซจึงต้องทำงานบ้านเอง แพนซีเลยจำใจขึ้นไปดูแลเรือนกระจกบนดาดฟ้า แต่ก็ยังไม่วายเย็น ข้อเสนอว่า ถ้าเป็นมื้ออาหารเย็นขอให้นางเป็นคนแสดงฝีมือ

เดียตีไม่มีปัญหาเพราะตอนเย็นเป็นเวลาที่ร้านของเขาจะยุ่ง

ที่สุด เขากับอัสสุไรก็ไม่มีเวลาเตรียมอาหารเย็นเช่นกัน ทั้งหมดปรับตารางชีวิตแบบนี้มาหลายปีแล้ว

“อากาศเริ่มอุ่น ผักหลายกระถางที่เพาะเอาไว้งอกแล้ว วันนี้ข้าได้มะเขือเทศกับแตงกวามาด้วย อีกเดี๋ยวจะทำแซนวิชให้ทั้งสองคนกินเป็นของว่างนะเจ้าคะ”

“ของข้าไม่เอาผักนะ” อัสสุไรรีบบอก

“ใส่ผักให้เขาเยอะๆ เลย ตอนเช้าเจ้ากินเนื้อมากไปแล้ว”

อัสสุไรหันไปมองเตียงที่ด้วยสายตาราวกับตัวเองไม่ได้รับความเป็นธรรม ถึงอย่างนั้นปีศาจขิงก็ไม่ได้คิดโต้แย้ง เพราะรู้ว่าแย้งไปก็ไม่ชนะ แพนซีเลยเอ่ยปลอบว่า

“ใส่ผักเยอะ ก็แสดงว่าจะต้องใส่แฮมมากหน่อยใส่อัสสุไร”

“อย่างนี้สิ เขาถึงบอกว่าเทพธิดาช่างมีจิตใจงดงาม ขอบใจนะแพนซี”

แพนซีหัวเราะขำ เดี๋ยวนี้เองก็ได้แต่เหลือบตามองบนอย่างอ่อนน้อมที่เห็นเจ้าปีศาจเจ้าเล่ห์เอ่ยคำบอชอบบรืวารของตัวเอง

ยามเช้าของสมาชิกร้านสมุนไพรวิทาเรียดำเนินไปตามปกติ หลังอาหารเช้าอัสสุไรไปฝึกวิชาการต่อสู้กับซูลเทอ หลังจากนั้นก็เป็นชั่วโมงทำการบ้านที่เคมท์ทิงเอาไว้ให้ ขณะที่เดี๋ยนี้จะเริ่มนั่งประจำที่เคาน์เตอร์ของร้านเหมือนกับที่เขาทำมาตลอด

ในเวลานี้ร้านยังไม่ได้ปรับโฉมทั้งหมด ตอนกลางวันจึงยังเน้นขายสมุนไพร แต่กลางคืนปรับให้มีการขายเครื่องดื่มแทน แต่วันนี้เขาไม่ได้นั่งตรวจเช็คจำนวนสมุนไพรในคลังเหมือนทุกวัน กลับเอาแบบแปลนการซ่อมแซมร้านออกมาตรวจสอบ

การปรับปรุงร้านครั้งนี้จะต้องใส่ใจเป็นพิเศษ เพราะมันคือการ

เปลี่ยนรูปแบบการทำการค้าไปเลย เดียตี้จะต้องคิดให้ถี่ถ้วนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดขึ้น แต่ยังไม่ทันที่เดียตี้จะขยับดินสอในการร่างแบบ เขาก็รับรู้ได้ถึงการค้าปลีกของสายพลังแปลกปลอมเข้ามาในอาณาเขตร้าน และนั่นทำให้เขาเงยหน้าขึ้นมองไปที่ประตูทางเข้า

บานประตูยังคงปิดสนิท แต่ความรู้สึกที่รับรู้ได้นั้นยังคงอยู่ ดวงตาสีฟ้าสดของเดียตี้จ้องหรือล่ง เพราะได้รับการสอนจากวิท ถ้าไม่ใช่เวลาที่ถูกจ้างงานออกไปนอกสถานที่ เดียตี้ก็แทบจะไม่ใช้พลังเลย

อาณาเขตของร้านเป็นอาณาเขตของวิท และนั่นเพียงพอแล้วที่จะป้องกันเหตุร้ายทุกอย่างบนโลก แน่หนอนว่ามันไม่ใช่อาณาเขตปิดตาย เพราะอะไรที่นี่ก็คือร้านค้า ลูกค้าของเขาก็ไม่ได้มีแค่มนุษย์ธรรมดา ทว่าการที่มีคนสามารถลักลอบเข้ามาทำตัวลับๆ ล่อๆ อย่างนี้ได้ ก็แสดงให้เห็นว่าคนคนนั้นมีพลังกล้าแข็งพอตัว

‘ไม่ใช่สิ คนคนนี้อาจไม่ได้ตั้งใจบุกрук แต่น่าจะเป็น...ลูกค้าทางไกล’

เมื่อสรุปในใจได้แบบนี้ เดียตี้ก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่แข็งไม่อ่อนกว่า

“ร้านของเรายินดีต้อนรับลูกค้าทุกคน แต่ไม่รับรองความปลอดภัยของผู้บุกрукนะขอรับ”

วิด!

เสียงการเคลื่อนไหวของอะไรบางอย่างที่บางเบาพุ่งขึ้นมาบนเคาน์เตอร์ เมื่อเดียตี้เพ่งมองดีๆ ก็เห็นว่าเป็นเส้นด้ายสีขาวสะอาดเส้นหนึ่ง ปลายเส้นด้ายนั้นพุ่งตรงมาบนกระดาดแบบแปลนก่อนจะขดตัวเป็นคำคำหนึ่ง

ช่วยด้วย

เดี๋ยวตั้ยึดตัวตรงแล้วเพ่งมองตัวอักษรเพื่อให้แน่ใจว่าเขาอ่านไม่ผิด จากนั้นจึงยื่นนิ้วไปที่เส้นด้ายนั้น แต่เส้นด้ายที่ว่างกลับสลายกลายเป็น ผุยผงก่อนที่นิ้วของเขาจะแตะโดน เดี่ยวตั้ใช้พลังของเขาห่อหุ้มผุยเส้นด้ายนั้นเอาไว้ด้วยความเร็วสูงพร้อมกับเอ่ยว่า

“อัสสุโซ!”

“ว่าไง” อัสสุโซปรากฏตัวขึ้นที่หน้าเคาน์เตอร์ทันทีในท่วงท่าที่เขา กำลังถูกซูลเทอล็อกคอปอยู่ด้านหลัง ดูก็รู้ว่าตอนนี้ซูลเทอกำลังสอนศิลปะ ป้องกันตัวแบบไม่ใช่เวทมนตร์ให้อีกฝ่าย

“เจ้ามาเฝ้าหน้าร้าน ข้าต้องออกไปทำงาน”

เมื่อได้ยินคำพูดนั้นซูลเทอก็ตลាយมือจากคอของอัสสุโซทันที ขณะที่อัสสุโซมองไปรอบตัว พอไม่เห็นลูกค้ายิ่งเลยถามว่า

“ทำงาน? นอกสถานที่?”

“โซ เดียวเข้ามา ไม่นานหรอก” เดี่ยวตั้ตอบเพียงเท่านั้นก็ลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ประตู

อัสสุโซรับผ้าเช็ดหน้าจากแพนซีที่เดินออกมาดู จากนั้นก็ตะโกนไล่หลังไปว่า

“ที่ไหน”

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“ฮะ?” อัสสุโซร้องเสียงหลง

แต่เดี่ยวตั้ก็ไม่ได้สนใจ เขาเปิดประตู จากนั้นก็หายตัวไปตั้งแต่ก้าวเท้าก้าวแรกออกจากร้าน แพนซีที่มองตามไปอย่างเป็นห่วงถามอัสสุโซว่า

“ท่านเมจรับงานนอกสถานที่หรือ?”

“เขาวางั้นนะ พวกเจ้าได้ยินเสียงคนเข้ามาที่นี่หรือเปล่า”

ทั้งซูลเทอและแพนชีสายหน้า

“ซาก็ไม่ได้ยิน แต่ถ้าบอกว่ามีคนจ้ำงก็คงมีแหละ เมจไม่เคยทำอะไรที่ขาดทุนอยู่แล้ว แต่ว่า...ใครกันนะที่ยอมจ่ายค่าตัวหมอนั้นให้ออกไปทำงานนอกสถานที่ เงินคงเหลือมากสินะ”

ในขณะที่อัศวุโซ่กำลังตั้งคำถาม เดียตีที่เดินออกจากร้านมาได้เพียงก้าวเดียวก็หายตัวไปนั้น ได้ไปปรากฏตัวยังสถานที่ที่เขาตรวจพบพลังงานแบบเดียวกับเส้นด้ายแล้ว

สำหรับเดียตี เขายังไม่สามารถเดินทางได้รอบโลกเพียงชั่วอึดใจเดียว แต่ถ้าเป็นทวีปยุโรป โดยเฉพาะอาณาจักรโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเขาอยากไป เขาก็สามารถไปได้ทุกที่ในชั่วพริบตา นับประสาอะไรกับเมืองเล็กๆ อย่างเมืองสตราสบูร์ก นอกจากจะสามารถเข้าถึงได้ทุกตารางนิ้วของเมืองนี้แล้ว หากเขาต้องการค้นหาที่มาของพลังที่เขาสนใจ ย่อมไม่มีพลังอะไรหลบซ่อนเขาได้

เมื่อสามารถไปที่ไหนก็ได้ในก้าวเดียว เรื่องการเดินทางจึงไม่น่าเป็นห่วง แต่ที่ทำให้เขาสนใจเส้นด้ายจนตอบรับงานที่ยังไม่ได้ตกลงราคานี้ นั่นก็เพราะพ่อมดที่เป็นผู้ว่าจ้าง แวบแรกที่เขาคาดเดา เขาลังเลอยู่ว่า ลูกค้าน่าจะเป็นผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบก เพราะเป็นการใช้เวทมนตร์ผ่านสิ่งของ แต่พอเห็นว่าเส้นด้ายนี้สามารถเคลื่อนไหวและแทรกซึมอาณาเขตของวิทได้ เดียตีจึงเริ่มเอนเอียงไปว่าลูกค้านี่อาจจะเป็นชีเทล

“แต่อะไรกันที่ทำให้ชีเทลต้องร้องขอความช่วยเหลือ”

ชีเทลเป็นพ่อมดกลุ่มที่มีพลังป้องกันสูงที่สุดจากศาสตร์ทางอาณาเขตทั้งหมด เพราะการวัดความเป็นที่สูดนี้วัดโดยใช้คุณภาพและการคงตัวขององค์ประกอบที่เป็นวัตถุดิบในการสร้างอาณาเขตเรื่องข้อ

จำกัดด้านระยะเวลามาเป็นตัวตัดสิน

แม้กลาสโซลจะกางอาณาเขตได้เหมือนกัน แต่กลาสโซลใช้พลังชีวิตเป็นเดิมพัน ทำให้ความแข็งแกร่งและระยะเวลาการคงอยู่ของอาณาเขตมีขอบเขตจำกัด และเพื่อคงอาณาเขตไว้ให้นานที่สุด การเลือกสารตั้งต้นตัวที่สองที่ทรงพลัง รวมไปถึงการอัญเชิญให้วยเทพมาช่วยคงสภาพอาณาเขตจึงเป็นเรื่องที่ถูกพบบ่อย

ในทางกลับกัน ซีเทลคือผู้ที่ได้รับความรักจากธรรมชาติ อาณาเขตของพวกเขาจะคงอยู่ชั่ววันจันทร์ตราบเท่าที่สารตัวกลางที่ใช้ในการกางอาณาเขตไม่หมดไป ซีเทลที่แข็งแกร่งมากๆ แม้ตายไปแล้วอาณาเขตนั้นก็ยังไม่แตกสลาย

พี๊ด! วิ้ง!

ขณะที่เดียดี้กำลังคิดอยู่นั้น ผงด้ายที่ลอยฟุ้งอยู่ในลูกบอลพลังของเดียดี้ก็รวมตัวกันกลายเป็นเส้นด้ายอีกครั้ง ก่อนที่จะเปลี่ยนรูปร่างเป็นลูกศรชี้บอกทาง เดียดี้มองมันแล้วขยับตัวเดินไปตามทิศทางนั้นทันที

‘ดูเหมือนจะเป็นซีเทลจริงๆ’

เดียดี้สรุปข้อสงสัยของเขาได้จากสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าทันที เพราะมีเพียงซีเทลเท่านั้นที่จะควบคุมสารตัวกลางของตัวเองได้แม้จะตกอยู่ในอาณาเขตของผู้อื่น คำตอบที่ได้รับตอนนี้ยิ่งทำให้เดียดี้เพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น

ตอนนี้เขายืนอยู่หน้าบ้านร้างหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านหลังสุดท้ายในเขตพื้นที่ทางตะวันตกของเมือง ด้านหลังบ้านแทบจะติดกำแพงเมืองทางฝั่งนี้แล้ว เดียดี้จำได้ว่าบ้านหลังนี้ถูกทิ้งร้างมาหลายปี ตอนนี้อยู่รอบด้านเลยมีแต่ต้นไม้ บริเวณนี้ไม่ได้ร้างไร้ผู้คน แต่คุณภาพของประชากรตรงบริเวณนี้ก็ไม่ได้ดีนัก

เมืองสตราสบูร์กในเวลานี้กลายเป็นหนึ่งในเมืองทางผ่านสำคัญ ของอาณาจักรแล้ว นั่นทำให้มีการเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว ยังไม่นับเมื่อหลายปีก่อนที่พวกตระกูลใหญ่ได้เลือกเมืองข้างเคียงในการ ช่างสูมกำลัง เมืองนี้เลยกลายเป็นที่หมายปลายทางของคนหลากหลาย และเป็นทางผ่านของกองกำลังที่ปกปิดตัวตนหลายกลุ่ม

มากคนยิ่งมากความ ผู้คนหลากหลายยิ่งดึงดูดให้คนเลวมารวม ตัวกัน เดียดเดี่ยวหน้ามองบ้านร้างด้วยสายตาคุ่นคิด เขาอยู่ที่เมืองนี้มา ยี่สิบกว่าปีแล้ว จำได้ว่าเจ้าของบ้านหลังนี้เป็นใคร และรู้ด้วยว่าทำไมบ้าน หลังนี้ถึงได้กลายเป็นบ้านร้าง

“กาดีเกิล”

ตระกูลกาดีเกิลเป็นตระกูลช่างทอผ้าและตัดเย็บ เก่งกาจทั้งงาน ออกแบบ งานปัก แต่ที่โดดเด่นที่สุดคืองานทอ หลายปีก่อนผู้มีอำนาจ ทางเหนือต้องการครอบครองนี้ไปเป็นช่างตัดเย็บส่วนตัวให้แกชนชั้นสูง จึง ได้ยื่นข้อเสนอให้ทั้งตระกูลย้ายไป แต่ไม่รู้พวกเขาไปทำอะไรผิดพลาด สุดท้ายเห็นว่าจบไม่สวยเท่าไร เลยไม่ได้กลับมาเมืองสตราสบูร์กอีกเลย

เดียดเดี่ยวใจ ทริกซี่ กาดีเกิล ลูกสาวคนเดียวของตระกูลกาดีเกิล หลายครั้งตอนที่เธอยังเป็นเด็ก เด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นลูกค้าประจำที่มัก มาซื้อยาสมานแผลและครีมบำรุงผิวมือ

ทริกซี่เป็นช่างปักผ้าตัวน้อยที่ฝึกฝนตัวเองอย่างหนัก มือของเธอ จึงได้รับบาดเจ็บบ่อย ยาของเดียดเดี่ยวช่วยให้แผลของเธอหายเร็วทั้งยังไม่มีทั้ง รอยแผลเป็นที่สำคัญ ยังช่วยบำรุงผิวมือและเล็บ เธอจึงกลายเป็นลูกค้า ประจำ แต่หลังจากที่เด็กหญิงออกจากเมืองไปพร้อมกับพ่อแม่อีกไม่ได้กลับมาอีก พวกเราเลยไม่ได้พบกันอีกเลย

อันที่จริงถ้านับตามอายุ ทริกซี่น่าจะมีอายุพอๆ กับเดียดเดี่ยว แต่ด้วย

สถานะของเดียดี้ เขาู้ดีว่าตัวเองอาจต้องอยู่ที่เมืองนี้ไปอีกหลายร้อยปี ถ้าเป็นไปได้เขาจะไม่สร้างความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับมนุษย์ทั่วไปที่มีอายุ ชัยสั้น เพราะนั่นจะทำให้การบิดเบือนความทรงจำคนพวกนี้ทำได้ยากขึ้น และบางครั้งก็อาจจะแสดงผลข้างเคียงที่ไม่พึงประสงค์นัก

เหล่าแม่มดพอมดส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ร่วมกับมนุษย์จึงมักเลือก อยู่แต่ในกลุ่มของตนก็เพราะเหตุผลนี้ แต่ถ้าจำเป็นต้องคลุกคลีกับมนุษย์ จริงๆ ต้องแน่ใจว่าพวกเขาจะเก็บความลับได้

ยกตัวอย่างเช่น เดียดี้สนิทกับครอบครัวของมัคส์ที่มีความสัมพันธ์ อันดีกับวิท ฟรีดา ลูกสาวคนเล็กของมัคส์ก็ถือเป็นหนึ่งในเพื่อนไม่กี่คน ของเดียดี้ หรือตระกูลวากเนอร์ที่ดูแลการจัดหาวัตถุดิบให้วิท ยังมีตระกูล แอสตต์ที่มีความสัมพันธ์เชิงผลประโยชน์ เดียดี้กับวิทก็ให้ความช่วยเหลือ พวกเขาบ้าง แลกกับที่พวกเขาดูแลไม่ให้คนไร่หัวคิดมาหาเรื่องใส่ตัวที่ร้าน ของเขา

‘เด็กผู้หญิงคนนั้น ถ้ายังมีชีวิตอยู่ก็คงแต่งงานมีลูกไปแล้วมั้ง แต่ ว่าครอบครัวกาดีเกิลเป็นคนธรรมดาเนี่ย ทำไมซีเทลคนนี้ถึงมาหลบซ่อนอยู่ในบ้านหลังนี้ล่ะ’

เดียดี้คิดขณะก้าวเข้าไปในบ้าน

3

คำสังข์

วิด!

ทันทีที่เดียดี้ก้าวผ่านประตูบ้านเข้าไป ลูกศรเส้นด้ายก็แสดงทิศทางใหม่อีกครั้ง เขาเดินขึ้นไปยังชั้นสองของบ้าน สายตายังคงจับจ้องไปเบื้องหน้าโดยไม่วอกแวกหรือหวาดกลัวเลยว่าจะมีใครลอบทำร้ายสำหรับเดียดี้ ไม่มีที่ใดบนโลกใบนี้ที่ทำให้เขาหวาดกลัวได้ ยิ่งไม่ใช่ในเมืองนี้ ดังนั้น การเดินอยู่ในบ้านร้างหลังนี้จึงไม่ต่างจากการเดินเล่นในสวนหลังบ้าน

อันที่จริงต้องบอกว่า คนที่คิดลงมือกับเขาต้องเป็นพวกสิ้นคิดขั้นสุด หรือไม่ก็อยากฆ่าตัวตายด้วยวิธีการแปลกใหม่ เพราะนับตั้งแต่เขาเปิดตัวอย่างดงามเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อน ในตอนนี้แม้แต่ตระกูลแฮตต์ก็ยังคงมาทำบัตรสมาชิกระดับทองกับร้านของเขา เพื่อขอใช้บริการคุ้มกันเมืองเวลาเกิดสถานการณ์ไม่สงบ เนื่องจากความสามารถของตระกูล

แฮตตีในเวลานี้ คงไม่สามารถต้านทานกองกำลังของหลายตระกูลที่ต้องการกลืนกินสตรีสาธุรึกได้หรอก

ช่วงหลายปีมานี้สถานการณ์การประลองกำลังกันระหว่างฝ่ายพระเจ้าพรหมดิกับสถาบันศาสนายิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ต่างฝ่ายต่างแย่งชิงดินแดนเพื่อขยายอำนาจ ทั้งปัญหาภายในก็ไม่ใช่น้อย ก็อย่างว่าเหล่าอำนาจนั้นหอมหวาน ผู้คนต่างอยากขึ้นเป็นใหญ่ ไม่ว่าจะสู้ด้วยแรงกายหรือแรงศรัทธา มันก็คือการแย่งชิงการมีสิทธิ์เหนือดินแดนของเหล่าชนชั้นสูง ซึ่งดูเหมือนว่าตอนนี้สถาบันศาสนาจะนำหน้าฝ่ายพระเจ้าพรหมดิอยู่นิดหน่อย และเพราะเป็นแบบนี้เดียดี้จึงต้องยื่นมือเข้ามาช่วยดูแลเมือง

ในมุมมองของเดียดี้ ไม่ว่าจะฝ่ายใดได้ครอบครองเมืองสตรีสาธุรึกก็ไม่ได้เป็นผลดีต่อเขา แต่ถ้าให้ชั่งน้ำหนักว่าควรเลือกช่วยหรือไม่ช่วยฝ่ายไหน เขาเอนเอียงไปทางอยากขัดขวางสถาบันศาสนาไม่ให้มีอำนาจมากเกินไปมากกว่า

เพราะกลุ่มอำนาจนี้นั้นเป็นกลุ่มคนที่พูดคุยด้วยยากยังไม่พอ ยังยากจนขั้นแค้นแต่กลับแสวงจวตรวย เป็นพวกที่ไม่ทำงานทำการแต่ชอบชูตริด ในฐานะผู้ประกอบการอันดับหนึ่งของเมือง เดียดี้ไม่ค่อยอยากจะทำเรื่องเกี่ยวกับพวกคนจนที่จวตรวย ทั้งยังชอบแสวงตีหน้าชื่อนำเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องมาเป็นข้ออ้างในการขอรับบริจาคอีก

คนพวกนั้นเอาแต่พูดว่าเงินทองคือปีศาจร้าย แต่สิ่งที่น่าตลกก็คือบ้านที่พวกเขาอาศัยอยู่ก็สร้างจากเงินทองที่เขาว่าน่ารังเกียจเช่นกัน ในฐานะที่เดียดี้ก็มีสายเลือดของทวยเทพ เขารู้สึกตลกกับปาหี่ระดับโลกแบบนี้

เขาเชื่อว่าการบูชาทวยเทพก็มีด้านดี แต่แรงศรัทธาก็เป็นอาวุธที่น่ากลัว เพราะมันจะกลายเป็นคำอวยพรหรือคำสาปก็ไม่ได้อยู่ที่ตัวมัน

แต่อยู่ที่ผู้ใช่ว่าต้องการใช้มันในรูปแบบใด ส่วนเขาที่เป็นผู้ดูก็แค่ไม่อยากจะให้ ‘ผู้ใช้’ เหล่านั้นมาล้าเส้นเท่านั้น

โชคยังดีที่วิทเลือกมาเปิดร้านที่เมืองสตราสบูร์ก เหมือนอีกฝ่ายจะคำนวณเอาไว้อย่างดีแล้วว่าเมืองนี้เป็นเมืองที่ไม่อาจจะเป็นชั่วอำนาจไหนก็ต้องปล่อยผ่าน

สตราสบูร์กเป็นเมืองเล็กที่รุ่งเรืองก็จริง แต่ไม่ได้มีทรัพยากรหรือภูมิประเทศที่เหมาะสมกับการเป็นจุดยุทธศาสตร์ แต่มันเหมาะที่จะเป็นเมืองกันชน หรือพื้นที่ศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยน ด้วยตำแหน่งของเมืองไม่ว่าจะขึ้นเหนือล่องใต้ หรือการข้ามพากจากตะวันออกไปตะวันตก หรือทิศทางตรงกันข้าม จะเดินทางทางบกหรือทางน้ำก็สะดวก

ด้วยคุณสมบัติเหล่านี้ สตราสบูร์กจึงเหมาะที่จะเป็นเมืองพักระหว่างทางมากกว่าเมืองรอบข้าง และด้วยเหตุนี้เอง เมืองนี้จึงมีประชากรท้องถิ่นซึ่งอยู่ตั้งแต่เกิดจนตายน้อยกว่าผู้มาเยือน

ครอบครัวดั้งเดิมของที่นี่มีเพียงไม่กี่ตระกูล คนหนุ่มสาวต่างเดินทางออกจากเมืองเพื่อไปแสวงหาโอกาส ขณะที่คนแก่เฒ่าย้ายออกไปอยู่ในเมืองข้างเคียงที่ผู้คนพลุกพล่านน้อยกว่านี้ ดังนั้นคนที่อยู่ในเมืองถ้าไม่ใช่ชนชั้นแรงงานหรือพ่อค้า ก็จะเป็นคนต่างถิ่นที่อยู่ไม่นานก็จะจากไป

หลายปีที่ผ่านมา ตระกูลที่ครองอำนาจดูแลเมืองอย่างตระกูลแฮตต์ก็ได้รับคำเตือนจากวิทและเดย์ที่ว่าอย่าไปยุ่งกับความขัดแย้งของทั้งสองฝ่าย ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะต้องประสบภัยพิบัติครั้งใหญ่

ในตอนแรกตระกูลแฮตต์ก็ไม่ได้เชื่อขนาดนั้น แต่หลังจากลูกชายคนเล็กของเจ้าเมืองคนก่อนเกือบตายเพราะไปยุ่งเกี่ยวกับการแบ่งผลประโยชน์ในเมืองเล็กเมืองหนึ่งทางเหนือ ทั้งยังเลือกอยู่ฝั่งผิดจนพลาด

ท่าโดนใช้เป็นเหยื่อสังเวทความขัดแย้ง พวกเขาที่วิ่งแจ้นกลับมาขอร้อง
ให้วิฑูกับเดียดี้ไปช่วยแทบไม่ทัน

ครั้งนั้นวิฑูให้เดียดี้ต้อออกโรงเอง ได้ค่าตอบแทนมาไม่น้อย ทั้งยังช่วย
ชีวิตเจ้าหนูมคนนั้นไว้ได้ ตอนนั้นเจ้าหนูมคนนั้นได้ขึ้นเป็นเจ้าเมืองต่อจาก
พ่อของเขาแล้ว ก็เลยยิ่งเคารพเขามากกว่าเดิม

แฮร์ริค แอสต์ เป็นคนฉลาดพอสมควร หลังจากรอดตายมาได้ ก็
กลับมาตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เรียกได้ว่ารอดตายมาได้ก็เลยทำให้เป็นผู้
เป็นคน ตั้งใจทำงานและเป็นเจ้าเมืองที่ไม่ถูกใครเอารัดเอาเปรียบได้ง่ายๆ
เดียดี้เลยช่วยส่งเสริมเขาอยู่บ้างเป็นบางครั้ง ตอนนั้นเจ้านั้นมีลูกแล้ว ก็ยัง
พามาฝากเนื้อฝากตัวกับเขาอยู่เลย

‘จริงสิ เหมือนจะมีข่าวว่าตอนนี้สถาบันศาสนาก็กวาดเมืองทาง
เหนือไปเรียบร้อยแล้ว ไม่นานว่าต่อจากนี้พวกเขาอาจลงใต้มา สงสัยคง
ต้องเตรียมการบางอย่างไว้คอยรับมือแล้ว’ ขณะที่คิดมาถึงตรงนี้ลูกศร
เส้นด้ายที่เป็นเข็มทิศนำทางก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

วู้ง! ฟู่่ง!

ลูกศรเส้นด้ายที่นำทางมาตลอดอยู่ๆ ก็แตกสลาย เดียดี้หยุดยืน
อยู่กลางห้องนั่งเล่นที่อยู่บนชั้นสองของบ้าน รอบตัวเงียบสงัด ไม่ได้ยิน
แม้กระทั่งเสียงของลมหายใจ ชายหนุ่มกวาดตามองไปโดยรอบ แต่ก็ไม่
พบใคร ทว่าเขากลับรับรู้ได้ถึงความตึงเครียดจากกลุ่มคนที่อยู่ด้านนอก
บ้าน

พอมองสถานการณ์ตรงหน้าแล้ว ชายหนุ่มจึงเอ่ยขึ้นว่า

“นี่ คุณลูกค้า...งานที่ต้องการว่าจ้างคือกำจัดพวกเขาหรือเปล่า”

วืด!

จู่ๆ ที่พื้นตรงตำแหน่งที่เดียดี้ยืนอยู่ก็มีเส้นด้ายกลุ่มหนึ่งพุ่งขึ้นมา

พวกมันซึ่งตัวเองในแนวตั้ง จากนั้นก็มีเส้นด้ายอีกกลุ่มสอดประสานเส้นด้ายแนวตั้งไปตามแนวขวางคล้ายการทอผ้าอย่างรวดเร็ว ความเร็วของการสอดประสานเส้นด้ายนั้น คล้ายกับได้เห็นคนทอผ้าขนาดเท่าฝ่ามือด้วยความเร็วสูงสุด

รบกวนด้วย

ราคาต่อรองกันได้

“หึๆ” เดียดี้หลุดหัวเราะ

เขารู้สึกว่าลูกค้ารายนี้น่าสนใจทีเดียว สำหรับเขา ราคาคือสิ่งที่ผู้ขายเสนอให้ไป และลูกค้ามีสิทธิ์เลือกแค่ซื้อหรือไม่ซื้อ แน่แน่นอนว่าก็มีลูกค้าบางประเภทที่ต้องการต่อรอง แต่ก็ไม่ใช่ทุกครั้งที่เหมาะสมความสำเร็จ

การรับงานครั้งนี้เป็นการทำก่อนจ่ายทีหลัง นั่นหมายความว่ามันเป็นเรื่องเร่งด่วน ราคาค้าจ้างย่อมแพงกว่าปกติ และอีกฝ่ายก็แทบไม่มีโอกาสต่อรอง แต่ลูกค้านิรนามรายนี้ถึงกับแน่ใจว่าจะต่อรองสำเร็จ

“ปกติแล้วข้าไม่ค่อยชอบต่อรองเท่าไร ถ้าอย่างนั้นขอแจ้งราคาค้าจ้างเบื้องต้นก่อนก็แล้วกัน ราคาเริ่มต้นที่เชิญข้าออกมาทำงานนอกสถานที่อยู่ที่ชั่วโมงละหนึ่งพันเหรียญทอง ค่าอาหารมื้อละห้าสิบบเหรียญทอง หลังดวงอาทิตย์ตกคิดค่าเสียเวลาสองเท่า...”

ขณะที่เดียดี้พูดอยู่นั้น ลวดลายบนผ้าทอตรงหน้าก็ปรากฏตัวอักษรเพิ่มอีกหนึ่งบรรทัด

คำนวณเป็นนาที่หรือهماจ่าย?

มุมปากของเดี๋ยตี้ยกยิ้ม

“ถ้าข้าบอกว่าคุณคิดแบบเหมาจ่าย...”

พืด! พืด! พืด!

ข้อความบรรทัดใหม่ปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็วราวกับอีกฝ่ายจะไม่สามารถเสียเปรียบ

คำกล่าวเกินควร เจ้าไปเถอะ

“หึๆ เจ้าคิดจะซัดดาบเขรอก เรียกข้าออกมา แต่ไม่ยอมจ่าย”

ที่จริงเดี๋ยตี้ยได้ว่าอีกฝ่ายไม่มีทางเลือก เขาแน่ใจมากกว่า การที่เจ้าตัวเรียกเขามา แสดงว่าลูกคำรายนี้มีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้จัดการคนด้านนอกไม่ได้ ทว่าที่อีกฝ่ายใจเย็นต่อรองคำจ้างกับเขา ก็แสดงให้เห็นว่าลูกคำรายนี้มีความคิดรอบคอบและไม่ยอมให้ตัวเองเสียเปรียบ ความน่าสนใจนี้ทำให้เดี๋ยตี้ยตัดสินใจว่าจะลองทำการค้าขาดทุนดูสักหน่อย เพราะอยากรู้ว่าคนที่ล้าต่อรองในสถานการณ์แบบนี้เป็นคนแบบไหน

“ไม่เอาน่า ลูกคำผู้มีเกียรติ เจ้าไม่มีทางเลือกมากนักไม่ใช่หรือ”

เกิดความเงี้ยขึ้นเพียงครู่เดียว ตัวอักษรบรรทัดใหม่ก็ปรากฏขึ้น

คิดตามนาที่ จ่ายสด

เริ่มนับเวลาตั้งแต่เจ้าออกจากร้านก็ได้

“น่าสนใจ เออเถอะ ใครใช้ให้ข้าไม่ถามรายละเอียดก่อน ออกมาแล้วไม่ได้เงินกลับไปก็ขาดทุนแน่ ถือเสียว่าเป็นของสมนาคุณสำหรับการมาใช้บริการครั้งแรกก็แล้วกัน” เดี๋ยตี้ย่อยพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง

ที่จริงตั้งแต่เดี๋ยต้ปรากฏตัวที่หน้าบ้านของตระกูลกาดีเกิล เขาก็รับรู้แล้วว่ารอบบ้านมีคนซ่อนอยู่ แถมคนกลุ่มนี้ไม่ใช่พ่อมดธรรมดาด้วย พวกเขาเป็นผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกที่มีฝีมือสูงทีเดียว แถมยังออกปฏิบัติ การพร้อมกัชีเทล กลาสโซลคนนั้นก็มีฝีมือไม่เลวด้วย

การที่ทีมหนึ่งจะออกปฏิบัติกรโดยมีกลาสโซลที่สามารถสร้าง อาณาเขตซ่อนตัวได้แนบเนียนขนาดนี้ ก็แสดงให้เห็นถึงความจริงจังและ ความสำคัญของการออกปฏิบัติกรของพวกเขา การจัดการกับทีมแบบนี้ จำเป็นต้องประเมินความค้มค่าให้ดีก่อนลงมือ

เดี๋ยต้เกลียดการลงมือโดยเปล่าประโยชน์ เวลาของเขามีค่า อีก ทั้งยังเป็นเงื่อนไขที่วิทตั้งเอาไว้เพื่อไม่ให้เขารังแกคนอื่นมากเกินไปด้วย ที่ ผ่านมาถ้าไม่ได้คำตอบแทน เขาจะไม่ออกจากร้าน ตอนนั้นเมื่อออกมาแล้ว รับรู้ถึงการมีอยู่ของคนพวกนี้แล้ว แต่เพราะยังไม่มี ‘คำสั่งซื้อ’ จากลูกค้า ให้จัดการ แม้จะพอเดาได้ว่าพวกนั้นพุ่งเป้ามาที่ผู้ว่าจ้าง แต่เขาก็ยังปล่อย คนพวกนี้ไว้ก่อน

‘เอาเถอะ ทำการค้กับพวกชีเทล ขาดทุนสักนิดหน่อย แต่ถ้าสร้าง บุญคุณได้ กำไรในระยะยาวก็ค้มค่าอยู่’

พอคิดได้อย่างนั้น เดี๋ยต้ก็กวาดตามองทุกซอกทุกมุมของห้องอย่าง สนใจ แม้จะมีการติดต่อสื่อสารกัน และเขาก็แน่ใจว่าลูกค้าอยู่ไม่ไกล ไม่ไกล แต่กลับไม่สามารถระบุตำแหน่งของอีกฝ่ายได้ นั่นทำให้เขาอยาก จัดการงานให้เสร็จโดยเร็ว แล้วเปิดเผยโฉมหน้าลูกค้ารายนี้สักที

ฟูบ!

ในตอนทีเดี๋ยต้สอดสายสายตามองไปรอบๆ นั้น ก็มีลูกธนูดอก หนึ่งพุ่งเข้าใส่ผืนผ้าทอที่ลูกค้าสั่งงานเอาไว้จนมันแตกสลายกลายเป็น ฝุ่นผง เศษผงของเส้นด้ายปลิวว่อนไปรอบตัว แต่เดี๋ยต้กลับไม่สะทก

สะท้าน

เขายืนอยู่ท่ามกลางเศษเสี้ยนด้ายที่ปลิวว่อนด้วยโบหน้ากิ่งยี่มกิ่ง
บั้ง แล้วก่อนที่เขาจะเอ่ยอะไรออกมา ทันใดนั้นลูกธนูที่เสริมพลังก็พุ่งผ่าน
กระจกหน้าต่างที่แตกตรงเข้าหาเขาหาใหญ่

ดอกที่หนึ่ง ดอกที่สอง ดอกที่สาม...ห้าอาวุธเสริมพลังพุ่งตามกัน
มาติดๆ รวากับต้องการฆ่าคนที่ยืนอยู่ให้ตายทันที นำเสียดายที่สิ่งที่เกิด
ขึ้นกลับต้องสร้างความผิดหวังให้แก่คนลงมือแล้ว

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วราวสายฟ้าแลบ แต่ในสายตาของเดี่ยตี...กลับ
เชื่องช้าจนเขาแทบจะอ้าปากหวา เพื่อจบงานนี้ให้เร็วที่สุด ชายหนุ่มเลย
คิดวิธีทำให้เรื่องนี้มันสนุกขึ้น

เดี่ยตีมองลูกธนูที่อัดแน่นไปด้วยพลังเหล่านั้นด้วยดวงตาเปล่ง
ประกาย จากนั้นก็เบี่ยงตัวไปมาเพียงแคให้หลบมันพ้นได้อย่างเฉียดฉิว
ขณะเดียวกันก็ยกมือขึ้นมาแล้วใช้ปลายนิ้วชี้แต่ละตรงด้านข้างของหัวลูก
ธนู รวากับมันลอยนิ่งอยู่ตรงหน้าแล้วออกแรงดันเพียงเล็กน้อย ลูกธนูนับ
สิบก็เปลี่ยนทิศทางแต่ยังคงความเร็วเท่าเดิม เท่านั้นยังไม่พอ เพียงแค่
กะพริบตา เหล่าเศษเสี้ยนด้ายทั้งหมดที่ลอยพุ่งอยู่ก็รวมตัวกันเป็นเส้นตรง
คล้ายเข็ม ก่อนจะลอยตัวขนานกับพื้นแล้วพุ่งไปยังทิศทางของคนปล่อย
ลูกธนูเหล่านั้นมา

“อ้าก!”

เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นแทบจะเป็นเวลาเดียวกันกับที่ห้องตงอญู่ใน
ความเงียบ เดี่ยตีไม่ได้ลงมือฆ่า แต่ทำให้คนกลุ่มนั้นไม่อาจต่อสู้ได้และ
ถอยหนีไป เขาไม่รู้ว่าทั้งสองฝ่ายมีเรื่องบาดหมางอะไรกัน และถ้าไม่มี
เหตุผลสำคัญจริงๆ เดี่ยตีจะไม่ลงมือฆ่าใคร

วิหพุดเสมอว่าการลงมือฆ่ามันง่าย แต่การจัดการเรื่องราวหลังจาก

นั่นยากกว่า ถ้าการฆ่ามันเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของเขา เขายอมจัดการอย่างเรียบง่าย แต่ถ้าไม่ เขาก็ไม่ได้มองหาเรื่องใส่ตัว

คนกลุ่มนี้ออกปฏิบัติการโดยมีกลาสโซลคอยคุ้มครอง ดังนั้นจึงต้องมีผู้มีอิทธิพลหนุนหลัง ทำเพียงเท่านี้พวกนั้นก็คงรู้แล้วว่าต้องล่าถอย ซึ่งเดี๋ยงี้คาดเดาถูก หัวหน้าคนกลุ่มนั้นออกคำสั่งให้ทั้งหมดล่าถอยด้วยความเร็วสูงสุด ในจังหวะนั้นเองที่หางตาของเดี๋ยงี้เห็นว่ามีผ้าทอผืนใหม่ปรากฏขึ้นอีกครั้งพร้อมกับคำสั่งว่า

ตามพวกเขาไป

ข้าอยากรู้ว่าพวกเขาพาคนมาเท่าไร ใครเป็นคนนำทีม

“นี่ไม่รวมอยู่ในราคาค่าจ้างเดิมที่เราตกลงกันไว้ละ”

เท่าไร

เดี๋ยงี้ยกยิ้ม เขาขยับมือจนเกิดพลังเป็นสายไปเคลือบเส้นด้ายที่กองอยู่บนพื้น ให้กลับมาเคลื่อนไหวตามติดคนที่วิ่งอยู่ท้ายขบวนไปอย่างเงียบเฉียบพลางตอบอย่างใจกว้างว่า

“ถือว่าเป็นบริการเสริมเพื่อสร้างความประทับใจแล้วกัน แต่บอกไว้ก่อน ข้าจะบอกข้อมูลก็ต่อเมื่อเจ้าจ่ายค่าจ้างครบถ้วนละ”

เมื่อทุกอย่างกำลังดำเนินไป ทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง เดี๋ยงี้ยังคงยืนอยู่กลางห้องเช่นเดิม เขาก็มองนิ้วมือที่เตะหัวลูกธนู รู้สึกขาที่ปลายนิ้วทั้งที่สัมผัสโดนเพียงนิดเดียว

“ต้องการจับเป็นหรือ ชักนำสนใจแล้วสิ” ชายหนุ่มคิดพลางขยับ

ปากพูดพึมพำ ทันใดนั้นก็มียศน้ำรวมตัวกันที่ปลายนิ้วของเขา ไม่นาน ความรู้สึกชาที่ปลายนิ้วก็หายไป ขณะเดียวกันชายหนุ่มก็ขยับจมูกพุดพิด เพราะได้กลิ่นสิ่งแปลกปลอมที่แม้จะเบาบางมาก แต่ก็ไม่อาจหลบพ้นประสาทสัมผัสของเดี๋ยตีได้

การต่อสู้เมื่อครู่มีละอองตัวยาบางอย่างฟุ้งกระจายจากแรงปะทะ ถ้าเดี๋ยตีเดาไม่ผิด มันน่าจะเป็นผงที่ทำให้ร่างกายเป็นอัมพาตชั่วคราว สิ่งนี้ยิ่งตอกย้ำว่า การที่ฝ่ายตรงข้ามลงมือทั้งที่ยังไม่เห็นเป้าหมาย นั้น เพราะฝั่งนั้นคิดว่าเป้าหมายของพวกเขาจะต้องอยู่ใกล้เดี๋ยตี

ความรวดเร็วในการตัดสินใจของผู้นำกลุ่มนั้นน่าชื่นชม น่าเสียดาย ที่พวกเขาต้องมาเจอกับเดี๋ยตี

มุมปากของชายหนุ่มยกขึ้นขณะขยับมือवादไปรอบตัวข้าๆ จนก่อเกิดเป็นคลื่นพลังสีทองแผ่ออกไปเป็นวงกลมโดยมีเขาเป็นศูนย์กลาง คลื่นสีทองนั้นทำการชำระล้างพิษทั้งหมดออกไป

ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง เดี๋ยตีแน่ใจว่าลูกค้าอยู่ในห้องนี้แน่นอน แต่อีกฝ่ายกลับไม่ออกมาพบเขาเสียที ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจเอ่ยกระตุนว่า

“ข้าแจ้งไปแล้วนะว่า ค่าจ้างทำงานนอกสถานที่ของข้าเท่าไร ต่อให้คิดเป็นนาที แต่ถ้ารอต่อไปก็คงไม่เป็นผลดีต่อเจ้า ออกมาเถอะลูกค้า ได้เวลาชำระเงินแล้ว ข้าขอเตือนไว้ก่อนเลยว่า ร้านของเรามีมาตรการจัดการกับลูกหนี้ที่เบี้ยวไม่จ่ายหนี้ค่อนข้างรุนแรง เจ้าคงไม่อยากจ่ายราคาแพงโดยไม่จำเป็นใช่ไหม”

ทั้งห้องยังคงเงียบ แต่เดี๋ยตีก็ยังรออย่างใจเย็น ไม่นานตรงมุมห้อง กลับเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เขาต้องประหลาดใจ ก่อนหน้านั้นเดี๋ยตีสำรวจตรงนั้นไปแล้วแต่ไม่พบอะไร นอกจากสีผนังที่แตกต่างกันอย่างเห็น

ได้ชัด ซึ่งน่าจะเป็นเพราะเคยมีผู้ตั้งอยู่ก่อนจะถูกย้ายออกไป

ผนังต่างสีนํ้ากําลังค่อยๆ สลายหายไป และไม่ใช่การหายแบบผนังทะเลหรือยุบเข้าไป แต่ผนังทั้งแถบนั้นเหมือนกําลังคลายตัวออกราวกับม่านของโรงละครที่ค่อยๆ ถูกรวบและเลิกขึ้นให้เห็นเวทีด้านหลังม่าน ทว่าในตอนนี สิ่งที่เคยตีคิดว่าเป็นผนังได้กลายเป็นเส้นด้ายนับพันเส้นที่สอดประสานถักทอกันเป็นผนัง เผยให้เห็นผนังที่แท้จริงที่คล้ายกับภาพที่ตาเขาเห็นตอนที่เดินเข้ามาในห้องไม่ผิดเพี้ยน

สิ่งที่เกิดขึ้นคล้ายกับเขากําลังเห็นคนทอดผ้าลายเสมือนจริงที่สมจริงมากๆ มันคือทักซ์ชันสูงที่ช่างทอทุกคนใฝ่ฝันหา แต่ผู้ว่าจ้างของเดียดี้คนนี้ทำได้ดีกว่านั้นอีก มันยอดเยี่ยมจนไม่อาจเรียกว่าเป็นภาพเสมือนจริง แต่มันคือผนังจริงๆ ที่ลอกเลียนแม้กระทั่งแสงและมุมของสภาพแวดล้อม เมื่อประกอบกับพลังของอาถรรพ์ก็ทำให้พื้นที่ตรงนั้นกลายเป็นห้องจำลองที่แม้คนเดินไปบนผืนผ้าทอเหล่านั้น ก็ไม่คิดหรอกว่านั่นคือบริเวณหลอกตาที่สร้างขึ้นจากเส้นด้าย

พอมองผลงานที่ยอดเยี่ยมตรงหน้าแล้ว เดียดี้ก็ไม่แปลกใจเลยว่าจะทำไมเขาถึงหาตัวผู้ว่าจ้างไม่เจอ แน่نونว่าพวกคนที่วังหนักระเจิดกระเจิงไปแล้วนั้นก็คงหาไม่เจอเช่นกัน และนั่นทำให้เขาสงสัย

สีเทลที่สามารถรังสรรค์อาถรรพ์ที่ตีขนาดนี้ได้ ทำไมถึงได้หวาดกลัวกลุ่มคนไร้ฝีมือด้านนอก ยังไม่นับเรื่องที่ว่าอีกฝ่ายถึงขั้นส่งสายพลังของตัวเองมาขอความช่วยเหลือจากเขาที่ร้านได้ด้วย ก็แสดงว่าจะต้องมีความสัมพันธ์โดยตรงกับคนในร้าน

‘เป็นคนรู้จักของวิทหรือเปล่านะ ไมลี อาจเป็นวิทก็ได้ที่ส่งมา’ เดียดี้คิดก่อนจะเพ่งมองไปยังคนที่กำลังเดินผ่านกลุ่มเส้นด้ายที่ค่อยๆ สลายหายไปออกมาหาเขา แต่เพียงชั่วอึดใจที่เดียดี้ได้เห็นผู้ที่ยืนอยู่ตรง

หน้า ดวงตาของเขาก็ต้องเบิกกว้างอย่างที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนัก

“อะ...ขอบคุณ”

เสียงไฟระจุกระจิงแก้วของเด็กหญิงวัยไม่เกินหกขวบดังขึ้นพร้อมกับใบหน้าที่มอมแมมและดูเหนื่อยล้า ในอ้อมกอดของนางยังอุ้มเด็กชายตัวน้อยที่มีเส้นผมสีเงินยวงเหมือนกับเด็กหญิงเอาไว้

เคยตีกะพริบตาเพื่อตีสติตัวเอง จากนั้นจึงนั่งยองๆ เพื่อให้ระดับสายตาของพวกเขาอยู่ในแนวเดียวกัน เด็กหญิงคนนั้นไม่ได้แสดงที่ทำว่ากลัวเขา แม้นางจะดูเหนื่อยล้าแต่ไม่ได้หวาดกลัว

“หนูน้อย เจ้าเป็นใคร”

เด็กหญิงคนนั้นกระซิบเด็กชายที่หลับใหลในอ้อมกอดของนางแน่นขึ้น แล้วตอบออกมาด้วยท่าทางไม่หวั่นเกรงว่า

“สวัสดิ์ยามเช้า...ผู้จัดการเมจ ข้าชื่อ เวन्दี้ สวอร์น”